

Arrest

**nr. 64 663 van 12 juli 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 26 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 februari 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat L. VERMEULEN en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, dient op 3 augustus 2010 een aanvraag van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende in. Een bijlage 19 wordt door de burgemeester van de stad Antwerpen aan haar uitgereikt. Zij wordt verzocht ten laatste op 2 november 2010 een arbeidscontract voor te leggen, hetzij een bewijs van inschrijving VDAB of sollicitatiebrieven en een bewijs dat zij een reële kans op aanwerving maakt.

De verzoekende partij legt vermoedelijk op 8 september 2010 het bewijs van haar inschrijving bij de VDAB en een bewijs van inschrijving voor een opleiding 'bedrijfsbeheer' van de VDAB voor. Op 24 september 2010 maakt de dienst bevolking ook drie arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid, telkens afgesloten voor één dag, ondertekend door de verzoekende partij aan Dienst Vreemdelingenzaken over (gewerkte dagen: 8, 9 en 10 september 2010). In oktober 2010 worden er naast sollicitatiebrieven, de inschrijving cursus VDAB en de loonfiches betreffende de drie werkdagen overgemaakt.

Op 24 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 6 december 2010 ter kennis gegeven aan de verzoekende partij.

Op 15 december wordt aan de Dienst Vreemdelingenzaken volgende stukken meegedeeld: brief UWV Nederland met de waarschuwing dat op 1 januari 2012 haar ziektewet-uitkering wordt stopgezet, betaling uitkering 15 november 2010 tot en met 21 november 2010 a rato van 303,81 euro netto, informatie betreffende diverse opleidingen erkend door VDAB, sollicitaties.

Op 28 februari 2011, met kennisgeving op 1 april 2011, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

"In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 03.08.2010 door K., M. (...) geboren te (...), op (in) (...) van Nederlandse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing (2):

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer/ werzoekende (art. 40 §4, 1° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag (overeenkomstig art. 50 §2, 1° of 3° - KB 08.10.1981) volgende documenten voor bewijs van inschrijving bij VDAB dd. 02.09.2010, inschrijvingsbewijs voor vdab-opleiding (bedrijfsbeheer), inschrijvingsbewijs voor cursus boekhouden, drie interimcontracten en sollicitatiebewijzen.

Betrokkene kon het recht op verblijf echter niet erkend zien als werknemer, werkzoekende of studente aangezien zij niet aan de voorwaarden van art 40 § 4 (wet 15.12.1980) voldeed. Vandaar dat er op 06.12.2010 een bijlage 20 zonder bevel aan betrokkene werd betekend. Nadien legt betrokkene nog bijkomende bewijsstukken voor nl. een aantal sollicitatiebewijzen, afprinten van mogelijke opleidingen en bewijs van ziekteuitkering vanuit Nederland.

Wanneer we het volledige dossier bekijken, kunnen we vaststellen dat betrokkene het verblijfsrecht niet kan bekomen aangezien zij nog steeds niet voldoet aan de voorwaarden art 40 §4 (wet 15.12.1980):

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van het recht op verblijf als werknemer zij legde immers slechts 3 dagcontracten voor van 08.09.2010 tot 10.09.2010. Het betreft hier marginale tewerkstelling gezien het beperkt aantal arbeidsdagen. Of betrokkene nadien nog tewerkgesteld was of is, werd niet bewezen.

Ook als werkzoekende kan betrokkene het verblijfsrecht niet erkend zien: Zij maakte aan de hand van de voorgelegde documenten niet aannemelijk dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling, integendeel zelfs. Zij bewees dat zij wel degelijk ingeschreven is als werkzoekende bij de VDAB en dat zij gesolliciteerd heeft voor verschillende functie in de richting van boekhouding.

Betrokkene heeft, volgens haar sollicitatiebrieven, een diploma 'boekhouding' (middelb. Onderwijs) en 'handelswetgeving en bedrijfskunde: accountancy - fiscaliteit, specialisatie: management' (A1). Beroepen in de richting van 'boekhouden' en 'management komen echter voor in de lijst van knelpuntberoepen van de VDAB. Ook heeft zij toch al enige beroepservaring (+5 jaar) in die richting.

Nergens in het dossier bevindt zich echter enige concreet voorstel van een werkgever of succesvolle sollicitatieprocedure. Er bevinden zich in het dossier wel een aantal sollicitatiebewijzen met reacties erop van de werkgevers maar geen enkele bleek positief te zijn.

Redelijkerwijze zou men toch mogen verwachten dat zij, gezien haar diploma's en beroepservaring die zij beweert te hebben, meer succes zou hebben op de arbeidsmarkt.

Als studente kan zij het verblijfsrecht ook niet bekomen: Betrokkene volgt momenteel een opleiding 'basis – dubbele boekhouding' bij SCVO /Birm te Antwerpen. Het aantal uren dat zij die studie volgt, wordt niet vermeld op het document. Volgens haar eigen verklaring bij de gemeente zou dit 8u/week bedragen. Deze studie is immers, gezien het beperkt aantal uren dat zij les volgt, niet de hoofdbezigheid van betrokkene. Zij maakte ook nog afprinten van opzoekingen van andere opleidingen voor maar geen bewijs dat zij hiervoor ingeschreven is of dat zij deze al volgt.

Zij voldoet ook niet aan de voorwaarden van het recht op verblijf als beschikker van voldoende: Zij maakt bewijs over van haar ziekte-uitkering die zij ontvangt vanuit Nederland. Deze blijkt echter onvoldoende te zijn om te voorzien in het onderhoud van zichzelf en haar zoon (R. R. B. (...)). De bestaansmiddelen vernoemd in art. 40 §4, 2° moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij

*ondermeer met de aard en regelmaat van de inkomsten en de personen ten laste. De inkomsten van betrokkene zijn onvoldoende om te voorzien in het onderhoud van zichzelf en haar zoon en om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.
Gezien al deze elementen in het dossier, kan het recht op verblijf niet toegestaan worden."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40, § 4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het middel luidt als volgt:

"Verzoekster voldoet wel degelijk aan de voorwaarden voor het verkrijgen van een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet.

"§ 4 Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

I ° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

Verzoekster heeft de Nederlandse Nationaliteit.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing aanvoert maakt verzoekster wel degelijk een reële kans op tewerkstelling.

Verzoekster heeft een diploma 'boekhouding' (middelbaar onderwijs) en een AI diploma 'Graduaat Handelswetenschappen en bedrijfskunde: accountancy en fiscaliteit'. Beide diploma's behaalde zij in Burundi, waar zij ook als boekhoudster aan de slag ging.

In Nederland heeft verzoekster steeds administratieve functies (2006-2010) vervuld, waarbij zij ook boekhoudkundige activiteiten uitoefende (stuk 3 en 23).

Op dit ogenblik is verzoekster nog een bijkomende opleiding aan het volgen om haar boekhouden helemaal up-to-date te brengen.

Tevens is verzoekster ijverig aan het solliciteren (zie stuk 10 t.e.m. 22).

Dat verzoekster tot op heden nog niet is aangenomen bewijst echter niet dat verzoekster geen reële kans op tewerkstelling maakt.

In Burundi was verzoekster volwaardig boekhoudster. In Nederland kon zij echter met haar Burundees diploma niet direct als volwaardig boekhoudster aan de slag, waardoor zij administratieve functies vervulde waarbij zij wel activiteiten uitoefende i.v.m. de boekhouding.

Om nu ook in België als volwaardig boekhoudster (en niet louter als administratief medewerker) te kunnen werken, volgt verzoekster overigens bijkomende opleidingen (stuk 5 t.e.m. 8)

Met deze opleidingen is de kans dat verzoekster opnieuw als boekhoudster aan de slag kan zeer reëel. Zij beschikt immers over de vereiste diploma's, competenties en ervaring.

Bovendien is verzoekster meertalig (Frans, Afrikaans, Nederlands en Engels), wat haar ook zeker ten goede komt en in haar voordeel zal spelen bij het solliciteren.

In de bestreden beslissing miskent men derhalve de wet (artikel 40§4, 1° van de Vreemdelingenwet).

Men kijkt niet naar de competenties, ervaring, talenkennis en diploma's waarover verzoekster beschikt, maar gaat alleen stellen dat de kans niet reëel is dat zij werk zal vinden enkel en alleen omdat zij tot op heden nog nergens is aangenomen!

Men gaat de facto een vereiste stellen die de wet niet oplegt: namelijk al ergens effectief te zijn aangenomen. Dit kan uiteraard niet.

Bovendien mag men ook niet vergeten dat de gevolgen van de economische crisis nog zeer sterk te voelen zijn en dit het vinden van werk niet vergemakkelijkt.

BESLUIT:

Verzoekster beschikt wel degelijk over de competenties, diploma's, talenkennis en ervaring om werk te vinden.

Dienvolgens voldoet zij aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Aangezien verzoekster als eerste middel opwerpt:

Schending artikel 40 §4, 1° Vreemdelingenwet'

Verzoekster meent dat ze wel een reële kans maakt op tewerkstelling in de zin van art. 40§4, 1° van de Vreemdelingen dat als volgt luidt:

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

Verzoekster verwijst in haar middel naar haar diploma boekhouding en een AI diploma 'Graduaat handelswetenschappen en bedrijfskunde'. Ze stelt in Nederland administratieve functies te hebben vervuld, ze bijkomende opleiding volgt en aan het solliciteren is. Ze meent dat het feit dat ze nog niet is aangenomen niet bewijst dat ze geen reële kans maakt op tewerkstelling.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoekende partij als burger van de Unie een aanvraag heeft ingediend van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende. Ze werd verzocht de volgende documenten over te leggen:

Arbeidscontract of bewijs van inschrijving VDAB/sollicitatiebrieven EN bewijs van een reële kans op tewerkstelling

Op 24.11.2010 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster werd uitdrukkelijk verzocht alsnog de nodige documenten voor te leggen, met name als werkzoekende een bewijs van reële kans op tewerkstelling.

Met de stukken die verzoekster nadien heeft voorgelegd, wordt geenszins een reële kans op tewerkstelling aangetoond.

De verwerende partij benadrukt dat verzoeksters feitelijke kritiek geen afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing die dienaangaande als volgt luiden:

'Betrokkene kon het recht op verblijf echter niet erkend zien als werknemer, werkzoekende of studente aangezien zij niet aan de voorwaarden van art. 40 § 4 (wet 15.12.1980) voldeed. Vandaar dat er op 06.12.2010 een bijlage 20 zonder bevel aan betrokkene werd betekend. Nadien legt betrokkene nog bijkomende bewijsstukken voor nl. een aantal sollicitatiebewijzen, afprinten van mogelijke opleidingen en bewijs van ziekteuitkering vanuit Nederland.

Wanneer we het volledige dossier bekijken, kunnen we vaststellen dat betrokkene het verblijfsrecht niet kan bekomen aangezien zij nog steeds niet voldoet aan de voorwaarden art. 40 §4 (wet 15.12.1980):

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van het recht op verblijf als werknemer: zij legde immers slechts 3 dagcontracten voor van 08.09.2010 tot 10.09.2010. Het betreft hier marginale tewerkstelling gezien het beperkt aantal arbeidsdagen. Of betrokkene nadien nog tewerkgesteld was of is, werd niet bewezen.

Ook als werkzoekende kan betrokkene het verblijfsrecht niet erkend zien: Zij maakte aan de hand van de voorgelegde documenten niet aannemelijk dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling, intesendeel zelfs. Zij bewees dat zij wel degelijk ingeschreven is als werkzoekende bij de VDAB en dat zij gesolliciteerd heeft voor verschillende functie in de richting van boekhouding. Betrokkene heeft, volgens haar sollicitatiebrieven, een diploma 'boekhouding' (middelb. Onderwijs) en 'handelswetgeving en bedrijfskunde: accountancy - fiscaliteit, specialisatie: management' (AI). Beroepen in de richting van 'boekhouden' en management' komen echter voor in de lijst van knelpuntberoepen van de VDAB. Ook heeft zij toch al enige beroepservaring (+5 jaar) in die richting. Nergens in het dossier bevindt zich echter enige concreet voorstel van een werkgever of succesvolle sollicitatieprocedure. Er bevinden zich in het dossier wel een aantal sollicitatiebewijzen met reacties hierop van de werkgevers maar geen enkele bleek positief te zijn. Redelijkerwijze zou men toch mogen verwachten dat zij, gezien haar diploma 's en beroepservaring die zij beweert te hebben, meer succes zou hebben op de arbeidsmarkt.' Verzoeksters beschouwingen kunnen aan deze motieven geen afbreuk doen.

Het lijkt de bedoeling van de verzoekende partij te zijn om aan de hand van haar betoog de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar aanvraag te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de gemachtigde bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het enkele feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekking van de gemachtigde van de staatssecretaris en dat zij stelt wel degelijk aan te tonen een reële kans te hebben op een tewerkstelling, volstaan echter niet om deze motieven te weerleggen.

Er dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde in casu alle pertinente en overgemaakte gegevens is nagegaan die zij noodzakelijk acht om haar beslissing te kunnen nemen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is kunnen komen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet weigeren van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Verzoeksters eerste middel kan niet worden aangenomen."

2.1.3. Artikel 40 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

De verzoekende partij is de mening toe gedaan dat zij een reële kans op tewerkstelling heeft conform artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet en verwijst hiervoor naar haar diploma's, de door haar gevolgde opleiding en cursussen, haar gedane sollicitaties en haar in Nederland uitgeoefende administratieve functies die terug te vinden zijn in haar curriculum vitae en in stuk 23, toegevoegd aan haar verzoekschrift.

Vooreerst merkt de Raad op dat hij geen rekening kan houden met de stukken die de verwerende partij niet zijn kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, gelet op het wettigheidstoezicht dat de Raad uitoefent. Uit deze wettigheidscontrole vloeit in casu voort dat de Raad zich voor de beoordeling van de zaak dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing antwoordt op voormelde argumentatie dat de verzoekende partij enerzijds slechts drie dagcontracten tewerkstelling kan voorleggen, wat marginale tewerkstelling is, en anderzijds dat zij met de voorgelegde stukken integendeel eerder aantoonde dat zij geen reële kans op tewerkstelling heeft. Geen enkele reactie op de sollicitaties was positief, zodat redelijkerwijs met haar diploma en beroepservaring ingeval van het bestaan van een reële kans op tewerkstelling, enig succes mocht

verwacht worden. Dit motief vindt steun in het dossier en is kennelijk redelijk, gelet op de aard van het werk waarvoor zij gestudeerd heeft (boekhouding) en rekening houdend met de talrijke sollicitaties (meer dan tien) en samenwerking met de VDAB, haar beroepservaring en talenkennis. De verzoekende partij beperkt zich in het middel in wezen tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40, § 4, 2° van de Vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

“Verzoekster voldoet wel degelijk aan de voorwaarden voor het verkrijgen van een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet.

“§ 4 Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt”

Op het ogenblik van de bestreden beslissing beschikte verzoekster wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen.

Verzoekster kreeg een uitkering uit Nederland op grond van de zorgverzekeringswet (stuk 24). Deze uitkering bedroeg circa 307,74 EUR per week. Dit kwam dus neer op een uitkering van +/- 1.200 EUR/maand.

Verzoekster had/heeft recht op deze uitkering tot eind 2012.

Deze uitkering is voldoende om rond te komen voor verzoekster en haar zoon en is meer dan een werkloosheidsuitkering.

BESLUIT:

Op het ogenblik van de bestreden beslissing beschikte verzoekster wel over voldoende bestaansmiddelen.”

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een tweede middel poneert verzoekster een schending van artikel 40 §4, 2° van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

o 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

Verzoekster gaat niet akkoord met de beslissing en stelt over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Zij verwijst naar haar ziekteuitkering.

De verwerende partij benadrukt dat haar beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing die dienaangaande als volgt luidt:

'Zij voldoet ook niet aan de voorwaarden van het recht op verblijf als beschikker van voldoende (Inkomsten): Zij maakt bewijs over van haar ziekteuitkering die zij ontvangt vanuit Nederland. Deze blijkt echter onvoldoende te zijn om te voorzien in het onderhoud van zichzelf en haar zoon (R. F. B.). De bestaansmiddelen vernoemd in art. 40 §4, 2° moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer met de aard en regelmaat van de inkomsten en de personen ten laste. De inkomsten van betrokkene zijn onvoldoende om te voorzien in het onderhoud van zichzelf en haar zoon en om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.'

Verzoeksters kritiek dat zij het met deze beslissing niet eens is, volstaat niet om de motieven van de beslissing te weerleggen.

De verwerende partij kan dienstig verwijzen naar zijn repliek op verzoeksters eerste middel waar het de bedoeling van de verzoekende partij lijkt te zijn om aan de hand van haar betoog de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar aanvraag te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Verzoekster toont geen schending aan van art 40 §4, 2° van de Vreemdelingenwet. Het tweede middel kan niet worden aangenomen."

2.2.3. De redenering van de verzoekende partij dat zij aangetoond heeft over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, in toepassing van artikel 40, § 4, 2° van de Vreemdelingenwet, kan niet gevolgd worden. Voor het nemen van de bestreden beslissing maakte de verzoekende partij een brief UWV Nederland over bevattende de waarschuwing dat op 1 januari 2012 haar ziektewetuitkering wordt stop gezet. De bestreden beslissing acht deze inkomsten als onvoldoende voor verzoekster om te voorzien in haar eigen onderhoud en dat van haar kind. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij slechts zeer beperkte gegevens overmaakte omtrent de maandelijks hoegroetheid van de uitkering die zij genoot en slechts een uitgevoerde betaling a rato van 307,74 euro toonde, zodat evenmin werd aangetoond of deze som wekelijks werd ontvangen of niet. Ten overvloede blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij zelf al om inlichtingen vroeg op het gemeenteloket naar het bestaan van tussenkomsten van het OCMW, zodat haar eigen houding getuigt van een twijfel om aan voldoende bestaansmiddelen te geraken. In elk geval toont de brief UWV Nederland aan dat de uitkeringen stoppen in de nabije toekomst, op 1 januari 2012, zodat het motief dat zij onvoldoende aantoonde dat zij voorkomt ten laste te zijn van het Belgische sociale bijstandstelsel kennelijk redelijk is.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1 In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40, § 4, 3° van de Vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

"Verzoekster voldoet wel degelijk aan de voorwaarden voor het verkrijgen van een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40, §4,2° van de Vreemdelingenwet.

"§ 4 Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk."

In Burundi was verzoekster volwaardig boekhoudster.

In Nederland kon zij echter met haar Burundees diploma niet direct als volwaardig boekhoudster aan de slag, waardoor zij administratieve functies vervulde waarbij zij wel activiteiten uitoefende i.v.m. de boekhouding (stuk 3 en stuk 23)..

Om nu ook in België als volwaardig boekhoudster (en niet louter als administratief medewerker) te kunnen werken, volgt verzoekster verschillende bijkomende opleidingen (stuk 5 t.e.m. 8).

Inmiddels heeft verzoekster reeds tijdens het eerste semester van 2010-2011 een opleiding dubbel boekhouden voltooid van 120 lessen en deze met vrucht beëindigd (stuk 5).

Momenteel volgt verzoekster in het tweede semester een opleiding Engels van 80 lessen (4,5 uur per week)(zie stuk 6 en 7) alsook een opleiding aanvullend boekhouden van 8 uur per week en een opleiding computerboekhouden van 4 uur per week (zie stuk 8).

Dit komt dus overeen met een opleiding van 16,5 uur per week.

Volgend semester kan verzoekster zich op nog meer modules inschrijven zodat zij aan 25 uur per week opleiding zit.

Aldus is de opleiding die verzoekster volgt wel haar hoofdbezigheid.

Bovendien beschikt verzoekster over een verzekering die de ziektekosten in het rijk volledig dekt (stuk 26).

BESLUIT:

Studie (beroepsopleiding) is de hoofdbezigheid van verzoekster. Dienvolgens voldoet zij aan de voorwaarden van artikel 40, §4,2° van de Vreemdelingenwet".

2.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In haar derde middel poneert verzoekster een schending van art. 40 §4, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

' § 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij

(...)

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.'

Verzoekster stelt dat verschillende opleidingen volgt. Ze verwijst naar verschillende stukken waaruit moet blijken dat ze opleidingen volgt.

Vooreerst benadrukt de verwerende partij dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geen rekening kon houden met stukken die verzoekster slechts bij haar onderhavig verzoekschrift aanvoert en niet heeft voorgelegd hangende haar aanvraag.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De verwerende partij laat voorts gelden dat haar concrete kritiek geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing die dienaangaande als volgt is gemotiveerd:

'Als studente kan zij het verblijfsrecht ook niet bekomen: Betrokkene volgt momenteel een opleiding 'basis - dubbele boekhouding' bij SCVO /Birm te Antwerpen. Het aantal uren dat zij die studie volgt, wordt niet vermeld op het document. Volgens haar eigen verklaring bij de gemeente zou dit 8u/week bedragen. Deze studie is immers, gezien het beperkt aantal uren dat zij les volgt niet de hoofdbezigheid van betrokkene. Zij maakte ook nog afprinten van opzoeken van andere opleidingen voor naar geen bewijs dat zij hiervoor ingeschreven is of dat zij deze al volgt.'

Ook hier benadrukt de verwerende partij dat verzoeksters kritiek dat zij het met deze beslissing niet eens is, niet volstaat om de motieven van de beslissing te weerleggen.

De verwerende partij kan dienstig verwijzen naar zijn repliek op verzoeksters eerste middel waar het de bedoeling van de verzoekende partij lijkt te zijn om aan de hand van haar betoog de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar aanvraag te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Verzoekster toont geen schending aan van art 40 §4, 3° van de Vreemdelingenwet. Het derde middel kan niet worden aangenomen."

2.3.3. De verzoekende partij herhaalt dat zij een Burundees diploma boekhouding heeft, wat in Nederland niet als een volwaardig diploma beschouwd werd en dat zij in België verschillende bijkomende opleidingen volgt.

De Raad dient vast te stellen dat de bestreden beslissing het volgen van opleidingen en cursussen niet in vraag stelt maar oordeelt dat de verzoekende partij niet het bewijs levert dat zij een studie volgt die haar hoofdbezigheid is. Zoals de bestreden beslissing stelt kan uit de voor het nemen van de bestreden beslissing overgemaakte stukken niet afgeleid worden hoeveel uren les zij volgt. Volgens de verklaring van de verzoekende partij aan de gemeente zou dit slechts acht uren les per week betreffen. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat zij nog informatie overmaakte over bestaande opleidingen zonder evenwel enig bewijs toe te voegen dat zij daadwerkelijk is ingeschreven en de cursus(-sen) volgt. Derhalve toont de verzoekende partij niet aan dat zij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen zoals artikel 40, § 4, 3° van de Vreemdelingenwet vereist. De stukken genummerd door de verzoekende partij als zijnde 5, 6, 7 en 8 toegevoegd aan het verzoekschrift zijn niet aan de verwerende partij kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing zodat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te houden. Evenmin heeft de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing aangetoond dat zij een studie volgde in die mate dat de studie een "hoofdbezigheid" is. Op generlei wijze heeft de verzoekende partij

verduidelijkt dat zij voldoende uren les volgde. De motieven van de bestreden beslissing betreffende de toepassing van artikel 40, § 4, 3° zijn op redelijke wijze tot stand gekomen.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1 In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“De schending van de formele (artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen) en materiële motiveringsplicht.

Verwerende partij heeft haar beslissing genomen op basis van het feit dat verzoekster tot op heden nog geen werk heeft gevonden.

De materiële motiveringsplicht werd hierdoor geschonden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001).

In casu faalt de bestreden beslissing aangezien men de feitelijke gegevens incorrect beoordeeld heeft.

Immers, dat verzoekster nog geen werk had betekent niet dat zij geen reële kans heeft om werk te vinden.

Om deze reële kans te beoordelen, dient men andere feitelijke elementen te bekijken: diploma's (opleiding), competenties, talenkennis, ervaring,...

Dit is in casu niet gebeurd.

Bovendien blijkt nergens uit dat geen van de sollicitaties van verzoekster succes heeft gehad. Zij wacht nog op verschillende reacties van mogelijke werkgevers.

Aldus heeft verweerder zijn motiveringsplicht geschonden.”

2.4.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In haar vierde middel poneert verzoekster een schending van de motiveringsplicht, meer bepaald verwijt verzoekster aan de gemachtigde een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en een schending van de materiële motiveringsplicht.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikels die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin inhoudelijke kritiek levert en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940. 14.6.1994, Arr. R. v.St. 1994, z.p”).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekster stelt dat de beslissing werd genomen op basis van het feit dat zij tot op heden nog geen werk heeft gevonden en hierdoor de materiële motiveringsplicht wordt geschonden. Ze meent dat het feit dat ze geen werk heeft, niet betekent dat ze geen reële kans maakt om werk te vinden.

De verwerende partij benadrukt dat verzoeksters feitelijke kritiek geen afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

De gemachtigde heeft terecht geoordeeld dat zij aan de hand van de voorgelegde documenten niet aannemelijk maakt dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling, integendeel zelfs:

Betrokkene heeft, volgens haar sollicitatiebrieven, een diploma 'boekhouding' (middelb. Onderwijs) en 'handelswetgeving en bedrijfskunde: accountancy — fiscaliteit, specialisatie: management' (AI). Beroepen in de richting van 'boekhouden' en management' komen echter voor in de lijst van knepuntberoepen van de VDAB. Ook heeft zij toch al enige beroepservaring (+5 jaar) in die richting. Nergens in het dossier bevindt zich echter enige concreet voorstel van een werkgever of succesvolle sollicitatieprocedure. Er bevinden zich in het dossier wel een aantal sollicitatiebewijzen met reacties hierop van de werkgevers maar geen enkele bleek positief te zijn. Redelijkerwijze zou men toch mogen verwachten dat zij, gezien haar diploma 's en beroepservaring die zij beweert te hebben, meer succes zou hebben op de arbeidsmarkt.'

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is kunnen komen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet de weigeren van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het vierde middel van de verzoekende partij kan niet worden gevolgd."

2.4.3. De verzoekende partij acht de materiële motiveringsplicht geschonden omdat de beslissing werd genomen omdat de verzoekende partij tot op heden geen werk heeft gevonden. Zij suggereert dat geen rekening werd gehouden met andere feitelijke elementen zoals diploma's, werkervaring, competenties, talenkennis en ervaring.

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Betreffende de materiële motiveringsplicht merkt de Raad vooreerst op dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze rekening hield met de beroepservaring, de diploma's, de gedane sollicitaties, de voorgelegde bewijsstukken en gevolgde opleiding. Het is zelfs rekening houdend met het geheel van deze elementen dat de bestreden beslissing erop wijst dat er een positief resultaat had mogen verwacht worden indien er een reële kans op tewerkstelling voor de verzoekende partij had bestaan. De bestreden beslissing heeft dit besluit genomen in het licht van al deze elementen. Voorts verwijst de Raad naar hetgeen besproken wordt in het eerste middel waar al werd geoordeeld dat kwestieus motief kennelijk redelijk is. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt dat niet blijkt dat de sollicitaties onsuccesvol waren, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij in elk geval naliert aan te tonen dat zij werk had of een reële kans hiertoe en dat de verwerende partij uiteraard slechts kan oordelen op basis van de gegevens die de verzoekende partij kenbaar maakt. Het is niet onredelijk in casu te besluiten dat de sollicitaties geen succes hadden bij gebreke aan het voorleggen van een afgesloten arbeidsovereenkomst hetzij verdere uitnodigingen van de werkgever ter bespreking van de gedane sollicitaties.

Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Uit het hierboven vermelde blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met de motiveringsplicht, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. De motivering kan de beslissing dragen en is bijgevolg deugdelijk en afdoende. De beslissing werd zorgvuldig voorbereid en is gesteund op een correcte feitenvinding. De verzoekende

partij slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onwettig is. Evenmin werd artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Het vierde middel is ongegrond.

2.5.1 In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het evenredigheidsbeginsel

Het middel luidt als volgt:

“Verzoekster beroept zich verder op de schending van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt dat de beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die zij uit deze beslissing ondervindt.

Deze beslissing brengt met zich mee dat zij haar opleiding zou moeten stopzetten in het midden van het schooljaar (die zij overigens al wel betaald heeft) en dat zij tevens haar huurovereenkomst onrechtmatig zou moeten verbreken.

Bovendien zijn de twee kinderen van verzoekster (10 en 14 jaar)(stuk 27) inmiddels ingeschreven in een school in België, nl. de Sint-Agnesschool te Hoboken. De bestreden beslissing zou derhalve inhouden dat zij in het midden van het schooljaar van school zouden moeten veranderen en van woonplaats zouden moeten veranderen.

Dit is zonder meer schadelijk voor de kinderen en kan in grote mate hun schoolresultaten beïnvloeden.

De gevolgen en nadelen van de beslissing zijn daarom voor verzoekster veel zwaarder dan het algemeen belang van de beslissing.

BESLUIT:

Er bestaat een kennelijke wanverhouding tussen de nadelige gevolgen van de beslissing voor verzoeker en het algemeen belang van de beslissing.”

2.5.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In haar vijfde middel poneert verzoekster een schending van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekster ment dat de beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die zij uit deze beslissing zou ondervinden, met name dat ze haar opleiding zou moeten stopzetten, haar huurovereenkomst zou moeten verbreken en haar kinderen in het midden van het schooljaar van school zouden moeten veranderen.

De verwerende partij benadrukt dat verzoeksters beschouwingen vaag en ongestaafd zijn en bovendien geen afbreuk doen aan de concrete voorwaarden die zijn vastgesteld in art. 40 e.v. van de Vreemdelingenwet teneinde gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden.

De verwerende partij laat voorts gelden dat overeenkomstig vaststaande rechtspraak van de Raad van State en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een financieel nadeel niet kan aanzien worden als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel (zie ook R.v.St. nr. 164.254 dd. 30.10.2006 ; R.v.V. nr. 9 dd. 13.6.2007).

Terwijl verzoekster niet aantoont dat ze in Nederland geen opleiding kan volgen of dat haar kinderen in Nederland niet terecht kunnen in het onderwijs.

Verzoekster wist dat ze slecht over een tijdelijke verblijfstitel beschikt. Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werden geen andere verwachten gewekt.

Er is geenszins sprake van een onredelijke beslissing. Verzoeksters beschouwingen kunnen niet overtuigen.

Ook het vijfde middel kan niet worden aangenomen.”

2.5.3. Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging op basis van de argumenten die kenbaar gemaakt werden, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij haar opleiding zal moeten stopzetten, haar huurovereenkomst moet verbreken en de kinderen van school en woonplaats moeten veranderen is dit vooreerst het

gevolg van de beslissing van de verzoekende partij om naar België te komen na een jarenlang verblijf in Nederland, waar de kinderen jaren hebben verbleven. Bovendien heeft de verzoekende partij hier niet op gewezen voor het nemen van de bestreden beslissing en toont zij evenmin aan dat dergelijke opleidingen niet in Nederland kunnen gevolgd worden of dat de kinderen niet kunnen schoollopen in de school waar zij jarenlang hebben vertoefd. De verbreking van de huurovereenkomst is niet gekend en aangetoond voor het nemen van de bestreden beslissing.

Het vijfde middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN